

— Тъй и тъй, — разправили му всичко отъ игла до конецъ.

— Та и азъ отъ това бѣгамъ, — рекълъ Пѣтлю. — Дете ли се роди, хайде заколете пѣтлето. Зетътъ ли дойде на гости, — заколете пѣтлето. Пораснало, не пораснало; пропѣло, не пропѣло пѣтлето, току видишъ сложили го на софрата. Не се търпи вече, ще бѣгамъ и азъ заедно съ васъ!...

И тръгнали четирмата другари заедно. Вървѣли, вървѣли, намѣрили на пжтя една вълча кожа. Поискали да я взематъ и понесатъ, — а тя тежи.

— Хвърлете я на гърба ми, — рекло магарето. — Азъ ще я нося. Азъ съмъ наученъ да мъкна товаръ и нея ще нося.

Взели кожата, метнали я на гърба на магарето и пакъ тръгнали. Вървѣли, вървѣли и стигнали до една пещера. Взело да се мръква. Де да преношуватъ? Влѣзли въ пещерата... Тамъ намѣрили запаленъ огънь, на огъня вечера се вари и ни жива душа въ пещерата. А тя била жилище на мечки и вълци. Тѣ току-що били излѣзли на ловъ.

Нашитѣ пжтници напълнили вълчата кожа съ слама и я обесили предъ вратата на пещерата. После се

разположили въ пещерата, седнали край огъня и чакали да се сvari вечерята.